

Arrest

nr. 176 907 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. JORDENS *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Bala Deh (district Khushi, provincie Logar). U bent een sjiitische Tadzjiek. U liep negen jaar school in uw regio. Daarna bent u vijf jaar gaan studeren in Kabul. In het dertiende en veertiende jaar studeerde u elektriciteit. Tijdens uw studies verbleef u in Kabul. U combineerde uw studies ook met werk. Zo werkte u drie maanden voor het bedrijf Bahir dat kranten en magazines drukt. Later, meer bepaald op 27 augustus 2013, ging u als elektricien aan de slag bij Akbar Nasrat Construction Company (ANCC). U was betrokken bij de constructie van nieuwe gebouwen in de basis van de snelle interventietroepen. Deze site is in Kabul

gelegen. Op 31 januari 2015 kreeg uw familie in Bala Deh het bezoek van leden van de Taliban. Zij vroegen naar u en overhandigden een brief. In deze brief stellen zij dat u uw activiteiten moet staken en dat u voor hun sharia rechtbank moet verschijnen. Uw vader bracht u van dit alles op de hoogte, waarna u de daaropvolgende dag uw activiteiten stopzette. Uw werkgever contacteerde nog de lokale autoriteiten in Khushi maar die lieten weten niets voor u te kunnen doen. U vreesde door de Taliban te worden gedood en dook onder bij uw goede vriend en collega Matiullah. U besliste dat u Afghanistan maar beter kon verlaten en uw reis werd geregeld. Op 8 februari 2015 bent u uit Afghanistan weggegaan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 13 juli 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u viseerden. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie neer van volgende documenten: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een certificaat dat aantoonst dat u het veertiende jaar afmaakte, een puntenlijst van de laatste twee jaar, een brief van ANCC waarin uw tewerkstelling en problemen bevestigd worden en de dreigbrief van de Taliban. Voorts overhandigt u nog foto's die verband houden met de algemene situatie in uw regio. Zo toont u aan dat verschillende personen van de regio, werkzaam voor de autoriteiten, door de Taliban vermoord werden.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor ANCC actief bent geweest. Zo is het merkwaardig dat u uw tewerkstelling niet staft middels het voorleggen van een arbeidscontract, een loonfiche, een werkbadge of een foto. U bent enkel in het bezit van een brief met gesolliciteerde inhoud die na uw vertrek uit Afghanistan door ANCC zou zijn opgesteld. Indien u werkelijk een tweetal jaar voor deze organisatie heeft gewerkt, kan aangenomen worden dat u hiervan meer stukken kan aanbrengen en u aldus aan de bewijslast die op u rust zou kunnen voldoen. Ook uw verklaringen over uw werkzaamheden kunnen maar matig overtuigen. U zegt dat er behalve u nog twee elektriciens van het bedrijf met u aan het werk waren. Echter, de volledige naam van Matiullah en Najibullah kent u niet (CGVS, p.12), van waar Najibullah afkomstig is weet u niet (CGVS, p.12) noch kan u preciseren van welk district van Khost uw goede vriend (CGVS, p.16) en collega Matiullah zou komen (CGVS, p.17). De achternaam van Ezat, de persoon die al die tijd uw werk superviseerde, is u ook niet bekend (CGVS, p.12, 16), een adjunct met wie u uw problemen met de Taliban zou hebben besproken kent u louter als Farouq (CGVS, p.13), de Amerikaan die jullie werk kwam bekijken heet "John" (CGVS, p.16) en behalve "Tor Baba" en "Mashal" was er ook nog "Qari", wiens echte naam u evenmin kent (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u bijzonder onduidelijk bent over uw (directe) collega's. Voorts gevraagd of daar nog andere bouwbedrijven actief waren op deze site, antwoordt u dat dit inderdaad het geval was maar kent u geen enkele naam van dergelijk bedrijf (CGVS, p.11). Hoewel u anderhalf jaar op deze werf zou hebben gewerkt, blijven uw verklaringen over uw werkzaamheden en -omstandigheden opmerkelijk vaag.

Stel dat uw tewerkstelling bij ANCC voor waar zou worden aangenomen, dan nog dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Taliban zou zijn bedreigd omwille van uw tewerkstelling bij het bedrijf ANCC. Zo wordt niet duidelijk hoe de Taliban in Khushi zouden hebben achterhaald dat u - die al jarenlang in Kabul verbleef - voor ANCC werkte. U verklaart dat enkel uw ouders en uw broers op de hoogte waren van uw werk (CGVS, p.14) en dat een van uw broers er misschien over praatte met een klasgenoot. Dat de Taliban via veel omwegen zouden hebben vernomen dat u in Kabul werkt, kan maar matig overtuigen. U heeft verder geen weet van andere werknemers die zouden zijn bedreigd (CGVS, p.13). Nochtans wordt in de door u neergelegde brief van ANCC het volgende beweerd: "all our staff members received direct life threats from Taliban insurgents". U beweert dat collega's onder elkaar niet zouden praten over dit soort doodsb bedreigingen, wat erg onwaarschijnlijk lijkt. Verder is het opmerkelijk dat in de neergelegde dreigbrief te lezen valt dat dit een laatste waarschuwing betreft, terwijl u zelf verklaart dat u voor 31 januari 2015 nooit bedreigd werd (CGVS, p.13). Wat dit betreft, blijkt de inhoud van de brief niet met uw verklaringen te stroken. U verklaart voorts dat u zich voor de sharia rechtbank van de Taliban moest verantwoorden maar u heeft geen idee waar u zich dan zou moeten aanmelden (CGVS, p.13). Verder is het zeer merkwaardig dat de Taliban (die u zouden willen vermoorden) na uw vertrek uit Afghanistan, nu al ruim een jaar geleden, niets meer van zich lieten horen. U zegt dat zij niet meer naar jullie huis in Bala Deh zijn teruggekomen (CGVS, p.15) en heeft geen weet van andere bedreigingen sinds u het land verliet (CGVS, p.14). Het is niet geloofwaardig dat de Taliban, die u zouden hebben beschuldigd van samenwerking met de

buitenlanders, uw familie in Khushi district nooit meer zouden hebben opgezocht om naar uw verblijfplaats te informeren.

Wat er ook van zij, de door u voorgehouden werkzaamheden volstaan op zich evenmin om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient te worden gewezen op het lage profiel van de functie die u zegt te hebben gehad. U was één van de werknemers die verantwoordelijk waren voor elektriciteitswerken (stopcontacten, bekabeling, verlichting,...) in de nieuwe gebouwen van de interventiediensten. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisieerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie zou zijn geweest bij ANCC volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal ook vragen rijzen bij uw bewering als zou uw familie in Kushi woonachtig zijn en als zou u daar tot uw vertrek naar Europa uw officiële verblijf hebben gehad. Zo geeft u blijk van een eerder fragmentarische geografische kennis van de regio waarvan u zegt afkomstig te zijn. U weet niet dat Alikhel en Ahmadaba districten zijn die aan Khushi grenzen (CGVS, p.8,9). Ook Jaji, zoals het district Alikhel ook wel genoemd wordt, kan u niet situeren (CGVS, p.9). Evenmin is het u bekend dat Paktia een provincie is die een grens met Khushi deelt (CGVS, p.9). Van Sanganay en Mullakhel, volgens de informatie dorpen op zeer nabije afstand van Bala Deh, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.8). Van het dichtbij gelegen Gardez zegt u dat het de hoofdstad van Khost is (CGVS, p.9) terwijl het de hoofdstad van Paktia betreft. Het verbaast dat een hoogopgeleid iemand, naar eigen zeggen woonachtig in Khushi, dergelijke zaken niet weet.

Nog andere verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. U zegt bijvoorbeeld op de hoogte te zijn van de bouw van een meisjesschool in uw regio maar u blijkt niet te weten dat het Tsjechische soldaten en burgers zijn die sedert 2008 het Provinciaal Reconstructie Team van Logar bemannen en dat met hun hulp deze Hassain Basri school werd gebouwd waar uw zus les zou volgen (CGVS, p.7). Verder gevraagd of er een Amerikaanse of Afghaanse basis in uw district was of is, antwoordt u dat u daar geen weet van heeft (CGVS, p.18). Nochtans wordt het bestaan van een Amerikaanse militaire basis bevestigd door de bij het administratief dossier gevoegde informatie. U stelt dat er wel een grote basis Shank bestaat maar deze kan u allerm minst situeren. Gevraagd of deze niet nabij de provinciale hoofdplaats Pul-i Alam gelegen is, zegt u dat dit niet zo is. U situeert die zeer grote basis op de weg tussen Kabul en Gardez maar voorbij uw woonplaats, al kan u niet zeggen in welk district dit dan zou zijn (CGVS, p.19). De aanwezige bronnen tonen aan dat Shank wel degelijk in een andere regio, namelijk Pul-i Alam, dient te worden gesitueerd. Nogmaals dient te worden opgemerkt dat het toch wel merkwaardig is dat een hoogopgeleid persoon niet op de hoogte blijkt van zaken die een inwoner van de regio Bala Deh toch zou moeten weten.

Dergelijke vaststellingen lijken aan te geven dat niet alleen u in Kabul verbleef maar dat ook uw familie daar woonde. Dat zij in Bala Deh het bezoek van de Taliban zouden hebben gekregen, is ook daarom niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw nood aan bescherming onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker

redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afgaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds

stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich (opnieuw) in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande 21-jarige man bent die een degelijke opleiding genoten heeft. U studeerde naar eigen zeggen eerst negen jaar in Khushi en vervolgens vijf jaar in de hoofdstad Kabul. U maakte het veertiende jaar af en u zou al als ingenieur elektriciteit (CGVS, p.3) hebben gewerkt. Behalve het Dari bent u ook het Engels deels machtig (CGVS, p.2). Kabul is u voorts niet onbekend. U werkte in 2014 de veertiende graad af, wat aangeeft dat u zich in 2009 in Kabul ging vestigen. U heeft er dus minstens zes jaar gewoond en gestudeerd, wat doet veronderstellen dat u de stad vrij goed kent. Er mag bovendien worden van uitgegaan dat u in die jaren een netwerk heeft uitgebouwd en dat u bij een eventuele hervestiging in Kabul op bepaalde personen kan terugvallen. Bovendien kan nogmaals worden opgemerkt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat uw familie in Khushi verblijft. Mogelijks verblijven ook zij in Kabul. Verder blijkt uw familie financieel draagkrachtig. Ten eerste geeft u zelf aan dat er op dat vlak geen sprake is van moeilijkheden; u noemt de financiële situatie van uw familie "gemiddeld" (CGVS, p.6). Ten tweede bleek uw familie het zich te kunnen veroorloven om u vanaf het negende jaar in Kabul te laten studeren. Uw studies, uw eventuele werkervaring, uw vertrouwdsheid met de stad Kabul, het vermoeden van een bestaan van een netwerk in de hoofdstad en de vaststelling dat uw familie over financiële middelen kan beschikken, zijn factoren die een hervestiging in Kabul kunnen vergemakkelijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en het feit dat u oorspronkelijk uit Khushi afkomstig bent. Het document bewijst niet dat u en uw familie daar tot recent woonden. De schooldocumenten tonen aan dat u in Kabul heeft gestudeerd. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De brief van ANCC en de dreigbrief van de Taliban kunnen uw verklaringen slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw

relaas te herstellen. De foto's van individuen, machthebbers en slachtoffers uit het district Khushi leveren geen bewijs voor uw recente verblijf in Khushi of voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 10, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tevens verwijt verzoeker verwerende partij een manifeste appreciatiefout te hebben gemaakt. Bij de uiteenzetting van zijn grieven verwijst verzoeker eveneens naar artikel 3 EVRM.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"(...)Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor ANCC actief bent geweest. Zo is het merkwaardig dat u uw tewerkstelling niet staft middels het voorleggen van een arbeidscontract, een loonfiche, een werkbadge of een foto. U bent enkel in het bezit van een brief met gesolliciteerde inhoud die na uw vertrek uit Afghanistan door ANCC zou zijn opgesteld. Indien u werkelijk een tweetal jaar voor deze organisatie heeft gewerkt, kan aangenomen worden dat u hiervan meer stukken kan aanbrengen en u aldus aan de bewijslast die op u rust zou kunnen voldoen. Ook uw verklaringen over uw werkzaamheden kunnen maar matig overtuigen. U zegt dat er behalve u nog twee elektriciens van het bedrijf met u aan het werk waren. Echter, de volledige naam van Matiullah en Najibullah kent u niet (CGVS, p.12), van waar Najibullah afkomstig is weet u niet (CGVS, p.12) noch kan u preciseren van welk district van Khost uw goede vriend (CGVS, p.16) en collega Matiullah zou komen (CGVS, p.17). De achternaam van Ezat, de persoon die al die tijd uw werk superviseerde, is u ook niet bekend (CGVS, p.12, 16), een adjunct met wie u uw problemen met de Taliban zou hebben besproken kent u louter als Farouq (CGVS, p.13), de Amerikaan die jullie werk kwam bekijken heet "John" (CGVS, p.16) en behalve "Tor Baba" en "Mashal" was er ook nog "Qari", wiens echte naam u evenmin kent (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat u bijzonder onduidelijk bent over uw (directe) collega's. Voorts gevraagd of daar nog andere bouwbedrijven actief waren op deze site, antwoordt u dat dit inderdaad het geval was maar kent u geen enkele naam van dergelijk bedrijf (CGVS, p.11). Hoewel u anderhalf jaar op deze werf zou hebben gewerkt, blijven uw verklaringen over uw werkzaamheden en -omstandigheden opmerkelijk vaag.

Stel dat uw tewerkstelling bij ANCC voor waar zou worden aangenomen, dan nog dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u door de Taliban zou zijn bedreigd omwille van uw tewerkstelling bij het bedrijf ANCC. Zo wordt niet duidelijk hoe de Taliban in Khushi zouden hebben achterhaald dat u - die al jarenlang in Kabul verbleef - voor ANCC werkte. U verklaart dat enkel uw ouders en uw broers op de hoogte waren van uw werk (CGVS, p.14) en dat een van uw broers er misschien over praatte met een klasgenoot. Dat de Taliban via veel omwegen zouden hebben vernomen dat u in Kabul werkt, kan maar matig overtuigen. U heeft verder geen weet van andere werknemers die zouden zijn bedreigd (CGVS, p.13). Nochtans wordt in de door u neergelegde brief van ANCC het volgende beweerd: "all our staff members received direct life threats from Taliban insurgents". U beweert dat collega's onder elkaar niet zouden praten over dit soort doodsb bedreigingen, wat erg onwaarschijnlijk lijkt. Verder is het opmerkelijk dat in de neergelegde dreigbrief te lezen valt dat dit een laatste waarschuwing betreft, terwijl u zelf verklaart dat u voor 31 januari 2015 nooit bedreigd werd (CGVS, p.13). Wat dit betreft, blijkt de inhoud van de brief niet met uw verklaringen te stroken. U verklaart voorts dat u zich voor de sharia rechtbank van de Taliban moest verantwoorden maar u heeft geen idee waar u zich dan zou moeten aanmelden (CGVS, p.13). Verder is het zeer merkwaardig dat de Taliban (die u zouden willen vermoorden) na uw vertrek uit Afghanistan, nu al ruim een jaar geleden, niets meer van zich lieten horen. U zegt dat zij niet meer naar jullie huis in Bala Deh zijn teruggekomen (CGVS, p.15) en heeft geen weet van andere bedreigingen sinds u het land verliet (CGVS, p.14). Het is niet geloofwaardig dat de Taliban, die u zouden hebben beschuldigd van samenwerking met de buitenlanders, uw familie in Khushi district nooit meer zouden hebben opgezocht om naar uw verblijfplaats te informeren.

Wat er ook van zij, de door u voorgehouden werkzaamheden volstaan op zich evenmin om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo dient te worden gewezen op het lage profiel van de functie die u

zegt te hebben gehad. U was één van de werknemers die verantwoordelijk waren voor elektriciteitswerken (stopcontacten, bekabeling, verlichting,...) in de nieuwe gebouwen van de interventiediensten. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) gevisereerd zouden worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Het loutere feit dat u in functie zou zijn geweest bij ANCC volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal ook vragen rijzen bij uw bewering als zou uw familie in Kushi woonachtig zijn en als zou u daar tot uw vertrek naar Europa uw officiële verblijf hebben gehad. Zo geeft u blijk van een eerder fragmentarische geografische kennis van de regio waarvan u zegt afkomstig te zijn. U weet niet dat Alikhel en Ahmadaba districten zijn die aan Khushi grenzen (CGVS, p.8,9). Ook Jaji, zoals het district Alikhel ook wel genoemd wordt, kan u niet situeren (CGVS, p.9). Evenmin is het u bekend dat Paktia een provincie is die een grens met Khushi deelt (CGVS, p.9). Van Sanganay en Mullakhel, volgens de informatie dorpen op zeer nabije afstand van Bala Deh, heeft u nog nooit gehoord (CGVS, p.8). (...)

Het verbaast dat een hoogopgeleid iemand, naar eigen zeggen woonachtig in Khushi, dergelijke zaken niet weet.

Nog andere verklaringen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. U zegt bijvoorbeeld op de hoogte te zijn van de bouw van een meisjesschool in uw regio maar u blijkt niet te weten dat het Tsjechische soldaten en burgers zijn die sedert 2008 het Provinciaal Reconstructie Team van Logar bemannen en dat met hun hulp deze Hassain Basri school werd gebouwd waar uw zus les zou volgen (CGVS, p.7). Verder gevraagd of er een Amerikaanse of Afghaanse basis in uw district was of is, antwoordt u dat u daar geen weet van heeft (CGVS, p.18). Nochtans wordt het bestaan van een Amerikaanse militaire basis bevestigd door de bij het administratief dossier gevoegde informatie. U stelt dat er wel een grote basis Shank bestaat maar deze kan u allerminst situeren. Gevraagd of deze niet nabij de provinciale hoofdplaats Pul-i Alam gelegen is, zegt u dat dit niet zo is. U situeert die zeer grote basis op de weg tussen Kabul en Gardez maar voorbij uw woonplaats, al kan u niet zeggen in welk district dit dan zou zijn (CGVS, p.19). De aanwezige bronnen tonen aan dat Shank wel degelijk in een andere regio, namelijk Pul-i Alam, dient te worden gesitueerd. Nogmaals dient te worden opgemerkt dat het toch wel merkwaardig is dat een hoogopgeleid persoon niet op de hoogte blijkt van zaken die een inwoner van de regio Bala Deh toch zou moeten weten.

Dergelijke vaststellingen lijken aan te geven dat niet alleen u in Kabul verbleef maar dat ook uw familie daar woonde. Dat zij in Bala Deh het bezoek van de Taliban zouden hebben gekregen, is ook daarom niet geloofwaardig. Bovenstaande vaststellingen leiden tot de conclusie dat u uw nood aan bescherming onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. Uw taskara bevestigt uw identiteit en het feit dat u oorspronkelijk uit Khushi afkomstig bent. Het document bewijst niet dat u en uw familie daar tot recent woonden. De schooldocumenten tonen aan dat u in Kabul heeft gestudeerd. Dit wordt in deze beslissing niet betwist. De brief van ANCC en de dreigbrief van de Taliban kunnen uw verklaringen slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De foto's van individuen, machthebbers en slachtoffers uit het district Khushi leveren geen bewijs voor uw recente verblijf in Khushi of voor de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend.(...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Waar verzoeker het ontbreken van een stuk dat zijn tewerkstelling bij Akbar Nasrat Construction Company (ANCC) aantoont tracht uit te leggen door te wijzen op zijn verklaringen, verschoont verzoeker het ontbreken van enig stuk dat zijn tewerkstelling zou kunnen staven niet. Indien verzoeker werkelijk een tweetal jaar voor deze organisatie heeft gewerkt, kan aangenomen worden dat hij hiervan meer stukken kan aanbrengen.

Het ontbreken van stukken die de tewerkstelling bij het ANCC aantonen die de kern uitmaakt van verzoekers asielrelaas, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, is één van de motieven van de bestreden beslissing en wordt gelezen rekening houdende met alle andere elementen van het administratief dossier. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden er geen concrete en plausibele verklaringen gegeven voor het ontbreken van enig bewijs dat verzoekers tewerkstelling bij ANCC bewijst. De verklaring dat hij geen contract en geen badge had en zijn loon cash in handen kreeg overtuigt niet. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker, als hoogopgeleide ingenieur tewerkgesteld bij een bouwbedrijf geen enkel stuk dat zijn tewerkstelling aldaar aantoont, kan neerleggen of bekomen.

Verzoeker gaat er ook ten onrechte van uit dat de commissaris-generaal eventuele documenten die zijn tewerkstelling aantonen zou verworpen hebben op basis van de corruptie in Afghanistan. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van het geheel van de opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Ook de vaststelling dat verzoeker bijzonder onduidelijk is over zijn (directe) collega's bij ANCC en andere bouwbedrijven die actief waren op de site waar verzoeker anderhalf jaar heeft gewerkt blijft staande. Dat verzoeker een aantal elementen wel aanbracht, zoals de namen van een aantal collega's, het project waaraan hij werkte en de taken die hij uitvoerde is geenszins doorslaggevend om zijn tewerkstelling bij ANCC aan te tonen of er op zijn minst een begin van bewijs van te vormen.

Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen. Het argument dat "zij professionele relaties hadden en niet vriendschappelijke betrekkingen" kan evenmin verzoekers onwetendheid verschonen. Het gegeven dat er in een professionele context werd gewerkt, is zelfs reden te meer om aan te nemen dat verzoeker minstens de achternamen kent van zijn collega's, bazen en mensen met wie hij dienaangaande in contact kwam.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen objectieve en onpartijdige analyse heeft gedaan van het relaas van verzoeker, dient opgemerkt dat verzoeker deze kritiek op geen enkele wijze concretiseert. Verzoeker brengt dan ook geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid.

Verzoeker legt getuigenissen neer van Najibullah en van Matiullah alsook de identiteitskaart van Matiullah met een beëdigde vertaling (stukken 3 en 4 aan het verzoekschrift, stukken A1, 2 aan de aanvullende nota). De Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dergelijke privé-getuigenissen hebben bovendien een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Overigens blijkt uit geen van deze documenten dat de beide getuigen verzoekers collega's waren bij ANCC. Ook stelt de Raad vast dat de foto op het identiteitsdocument van M. geheel niet in overeenstemming te brengen is met de foto gevoegd bij zijn getuigenis. Dergelijke documenten zijn dan ook niet bij machte om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Verzoeker voert aan dat niet alle vragen die hem werden gesteld, vermeld werden in het gehoorrapport. Verzoeker beweert dat hij duidelijkheid vroeg over de vraag of het om algemene of persoonlijke bedreigingen ging maar dat dit niet werd opgenomen in het gehoorrapport. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd tijdens het gehoor. De afgevaardigde-ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS, nr. 108.470 van 26 juni 2002). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

Waar verzoeker meent dat hij plausibele verklaringen heeft afgelegd omtrent het feit dat het niet duidelijk is toe de taliban in Kushi zouden hebben achterhaald dat verzoeker voor ANCC werkte en het feit dat hij gezegd heeft dat hij geen weet had van andere werknemers die zouden zijn bedreigd terwijl in de brief staat geschreven dat alle werknemers bedreigingen hebben gekregen, verwijst hij slechts naar zijn verklaringen desbetreffend zoals weergegeven in het gehoorverslag. Met het louter herhalen van zijn verklaringen doet verzoeker echter geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen dienaangaande.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de dreigbrief van de taliban werpt verzoeker op dat het geloofwaardigheidsonderzoek, hoewel noodzakelijk, de vraag of de verzoekende partij al dan niet redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet mag verhullen. Twijfel over bepaalde elementen zou de verwerende partij niet vrijstellen van haar plicht zich finaal de vraag te stellen of de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. Verzoeker is van mening dat het *in casu* niet mogelijk is om op basis van het feit dat er bepaalde tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en de dreigbrief van de taliban te besluiten dat hij niet vreest voor vervolging in zijn land van herkomst. Verzoeker wijst erop dat krachtens de paragrafen 197, 198 en 199 van de proceduregids van UNHCR onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en de dossierbehandelaar de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Verzoeker haalt paragraaf 203 van voormelde proceduregids aan, die over het voordeel van de twijfel handelt en geeft aan dat de Raad regelmatig naar dit beginsel verwijst in zijn arresten om te besluiten tot de geloofwaardigheid van een relaas. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van de Raad met nummer 198 949 van 15 december 2009, waarin overwogen wordt dat tegenstrijdigheden en incoherenties dermate gewichtig dienen te zijn dat zij niet redelijkerwijze kunnen worden verklaard. *In casu* meent verzoeker dat de kleine inconsistenties een redelijke verklaring hebben en dat ze niet belangrijk genoeg zijn om het relaas aan te tasten. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van de dreigbrief aan de kern van zijn asielrelaas raakt, met name zijn bewering door de taliban met de dood te zijn bedreigd. Deze tegenstrijdigheid is dermate frappant, dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas geheel onderuit haalt. Bovendien is hoger gebleken dat verzoeker geen redelijke verklaring biedt voor deze tegenstrijdigheid. Gelet op het feit dat verzoeker vage en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent de kern van zijn asielrelaas, kan hij bezwaarlijk menen dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund. Dat de Raad in andere zaken wel besloten heeft de betrokken asielzoekers het voordeel van de twijfel toe te kennen, doet hier niet ter zake nu elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld rekening houdend met de individuele elementen die worden aangebracht door de asielzoeker.

Wat de informatie betreft waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat de door verzoeker voorgehouden werkzaamheden op zich niet volstaan om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, haalt verzoeker aan dat deze informatie verouderd is, doch verzoeker toont niet aan dat er informatie voorhanden is waaruit blijkt dat de conclusies in dit rapport niet meer actueel of correct zouden zijn. De commissaris-generaal baseert zich op het EASO rapport om vast te stellen dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' zoals verzoeker te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Verzoeker kan ook niet louter verwijzen naar zinsnedes uit het EASO rapport om zijn vrees aannemelijk te maken. Met betrekking tot de informatie die verzoeker citeert uit de *UNHCR Eligibility Guidelines* van april 2016, wordt opgemerkt dat deze geenszins aantoon dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist zou zijn. Verzoeker was één van de werknemers die verantwoordelijk waren voor elektriciteitswerken (stopcontacten, bekabeling, verlichting,...) in de nieuwe gebouwen van de interventiediensten. In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, is het niet aannemelijk dat de taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. De verwijzing naar enkele paragrafen uit de *UNHCR Eligibility Guidelines* van april 2016 doet hier geen afbreuk aan, noch maakt het de beweerde vrees aannemelijk.

De verwijzing naar algemene informatie volstaat hoe dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Wat de gebrekkige kennis betreft van de regio waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn, benadrukt de Raad dat de lacunes in hoofde van verzoeker duidelijk blijken uit het gehoorverslag en dat verzoeker als hoogopgeleid persoon moet kunnen antwoorden op de eenvoudige vragen die hem werden gesteld over zijn afkomst van Bala Deh in het district Khushi, provincie Logar.

Wat Alikhel en Ahmadaba betreft, werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gevraagd naar districten die grenzen aan Khushi waarop hij antwoordde dat hij de vraag niet begreep. Wanneer de protection officer opnieuw de vraag stelt naar namen van districten rond Khushi, antwoordde verzoeker dat er regio's zijn doch geen districten rond Khushi (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker niet weet dat Alikhel en Ahmadaba districten zijn die aan Khushi grenzen (zoals blijkt uit de OCHA-map in het administratief dossier). Het argument dat deze twee districten in de provincie Paktya liggen en niet in de provincie van herkomst, Logar, doet hier geen afbreuk aan. Ook wanneer de protection officer aan verzoeker vroeg waar Jaji (zoals Alikhel ook wel genoemd wordt, zoals ook blijkt uit de kaart die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt) ligt, blijkt uit zijn verklaringen dat hij dit district niet kan situeren (stuk 5, gehoorverslag, p. 9). Dat hij kan zeggen dat Jaji ten oosten van het dorp en aan de grens met Pakistan ligt, doet hij geen afbreuk aan het gegeven dat hij niet weet dat dit district grenst aan Kushi en in de provincie Paktya ligt, die eveneens grenst aan Kushi. Tijdens het gehoor werd gevraagd om Jaji te situeren in een provincie en in een district, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk niet kon (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Ook het feit dat het district Ahmadaba in 2005 gecreëerd werd, verschoont niet dat verzoeker dit district niet kende. Het wijst er integendeel des te meer op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit het district Khushi nu er aan de splitsing van het district Sayid Karam enige ruchtbaarheid moet gegeven zijn. Verzoeker was evenmin van het district Sayid Karam op de hoogte toen hem gevraagd werd naar districten die grenzen aan Khushi.

Dat verzoeker in zijn verklaringen spreekt over provincies die rond Logar (provincie) zijn, terwijl de vraag ging over de provincie die een grens heeft met Kushi (district), toont volgens hem aan dat hij de vraag niet goed begrepen had of dat de vraag niet goed werd vertaald. De Raad stelt echter vast dat zelfs indien verzoeker zou begrepen hebben dat er werd gevraagd naar de provincies rond Logar, kan worden aangenomen dat hij de provincie Paktya zou opnoemen. Zelfs wanneer uitdrukkelijk de vraag worden gesteld of verzoeker van Paktya heeft gehoord, stelt hij eerst het niet te weten, om vervolgens te stellen dat de weg tussen Kabul en Gardez door zijn regio komt (stuk 5, gehoorverslag, p. 9).

Verzoeker kan ook niet volhouden dat hij de vraag naar de provincie die grenst aan zijn district Khushi niet goed begrepen zou hebben of dat de vraag niet goed werd vertaald. Ook de verwarring waarvan verzoeker blijk gaf omtrent districten en provincies kan niet verschoond worden. Van een hoogopgeleid iemand, naar eigen zeggen woonachtig in Khushi, kan verwacht worden dat hij zulke vragen correct kan beantwoorden en een onderscheid weet tussen districten en provincies. Verzoeker toont niet aan dat er zich vertaalproblemen hebben voorgedaan op zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij maakte hieromtrent ook geen opmerkingen tijdens het gehoor en ook op het einde van het gehoor wanneer de protection officer hem vraagt of verzoeker iets wil toevoegen, maakt verzoeker geen opmerkingen over het gehoor. Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen.

De Raad wijst erop dat verzoeker zelf heeft aangegeven dat hij uit het dorp "Bala De" van het district Kushi in de provincie Logar afkomstig is (stuk 12, Verklaring DVZ, vraag 10).

Op de geografische kaarten in het administratief dossier wordt dit dorp in het district Koshi in de provincie Logar weergegeven als 'Balah Dih' of 'Dahi Bala'. Uit de OCHA-map van het Khushi-district blijkt dat Sanganay en Mula Khel twee dorpen zijn die dichtbij Bala Deh liggen. Het is natuurlijk mogelijk dat er meerdere dorpen Sanganay en Mula Khel in Afghanistan kunnen liggen, zoals blijkt uit de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, doch dit weerlegt de vaststelling niet dat verzoeker de gelijknamige dorpen, die ook grenzen aan zijn dorp Bala Deh, niet herkent wanneer de protection officer hem ernaar vraagt (stuk 5, gehoorverslag, p. 8).

De details die verzoeker blijkens het gehoorverslag over zijn regio van herkomst zou hebben gegeven verschenen noch weerleggen de gedane vaststellingen.

Wat de stukken 10 tot en met 13 bij het verzoekschrift betreffen waarvan voor eensluidende verklaarde vertalingen werden gevoegd bij de aanvullende nota, wordt opgemerkt dat dit louter fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde

worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien moeten documenten beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd en hebben zij derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Ook de neergelegde attesten en de brief van verzoekers vader (waarvan verzoeker bij zijn aanvullende nota een voor eensluidende verklaring voegt) hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. De bijgevoegde identiteitskaarten vermogen op zich de geloofwaardigheid niet te herstellen.

Aan de privé-foto's die werden toegevoegd aan het verzoekschrift kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend omdat deze enkel verzoeker of een vrouw (die zijn zus zou zijn) afbeeldt voor een boom, voor een zand- of steenlandschap, in een klaslokaal of voor een gebouw dat een school kan voorstellen. Deze foto's tonen op geen enkele wijze aan dat verzoeker afkomstig is uit het district Khost in de provincie Logar.

Zoals reeds gesteld werd de bestreden beslissing genomen op basis van het geheel van de opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. In tegenstelling tot wat verzoeker poneert blijkt hieruit geenszins dat de verwerende partij een aantal kleine inconsistenties uit het relaas heeft gehaald om het vervolgens "in het geheel aan te tasten". Het gaat dan ook niet om kleine inconsistenties, maar om pertinente en concrete vaststellingen omtrent de kern van verzoekers asielrelaas, die ertoe leiden dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bewijskracht van de door hem voorgelegde documenten werd geweigerd omdat er volgens de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen veel corruptie in Afghanistan bestaat en iedereen aan valse documenten kan geraken. De reden waarom er aan de door verzoeker neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden verleend werden uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekers asielrelaas is ongeloofwaardig. *In casu* is gebleken dat de bewijsstukken die verzoeker heeft voorgelegd niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen.

De door hem neergelegde documenten kunnen zijn asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Hierbij komt nog dat er veel corruptie is in Afghanistan en dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen en dat Kabul via deze luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van januari 2016), gevoegd bij het administratief dossier), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke ‘compounds’, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE’s die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen ‘high profile’ doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk ‘collateral damage’ onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker betoogt dat het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013, dat door de verwerende partij in rekening wordt genomen bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, niet langer actueel is en dat de situatie in Afghanistan sinds 2013 jaarlijks is verslechterd. Verzoeker wijst erop dat voormeld rapport is bijgewerkt in een versie die dateert van 19 april 2016. Verzoeker is daarenboven van mening dat de verwerende partij de informatie vervat in (de oude versie van) voormeld rapport niet nauwgezet en volledig heeft geanalyseerd. Waar in voormeld rapport wordt geadviseerd om drie objectieve elementen in ogenschouw te nemen om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld – met name (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden –, betoogt verzoeker dat de informatie die daaromtrent in voormeld rapport van UNHCR kan worden gevonden wijst op het bestaan van een heel groot risico voor burgers in Afghanistan. Verzoeker wijst erop dat in het UNHCR rapport van augustus 2013 reeds sprake was van een algemene stijging van het aantal burgers die het slachtoffer zijn van incidenten veroorzaakt door AGE’s en dat deze stijgende trend zich volgens de geactualiseerde versie van voormeld rapport de laatste jaren heeft doorgezet. Wat betreft het aantal conflict gerelateerde incidenten, benadrukt verzoeker dat Kabul, zijn provincie van herkomst, één van de twaalf Afghaanse provincies is die het grootste aantal incidenten kende in 2012. Verzoeker stelt dat het UNHCR rapport van augustus 2013 aantoonde dat heel veel personen Afghanistan moesten verlaten omwille van het conflict en de onveiligheid en citeert passages uit de geactualiseerde versie van voormeld rapport waaruit blijkt dat het aantal ontheemden sinds 2015 sterk is toegenomen. Verzoeker betoogt dat de analyse van de verwerende partij als zouden sterke regionale verschillen het conflict in Afghanistan typeren niet meer geldig is, aangezien in het UNHCR rapport van april 2016 wordt gesteld dat in toenemende mate alle delen van het land door het conflict worden getroffen.

De Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat voormeld UNHCR rapport van augustus 2013 slechts in rekening wordt genomen waar het de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan in zijn geheel betreft. Uit de analyse gemaakt in voormeld rapport blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Waar verzoeker naar de geactualiseerde versie van voormeld rapport verwijst om te betogen dat er thans geen sprake meer zou zijn van dergelijke sterke regionale verschillen, kan hij niet worden gevolgd. De passage welke door verzoeker wordt aangehaald luidt (vrij vertaald) dat het conflict in toenemende mate alle delen van het land aandoet en dat bovendien de aard van het conflict naar verluid blijft veranderen (UNHCR rapport van 19 april 2016, p. 14). Noch uit de bewoordingen van deze passage, noch uit hun ruimere context kan worden afgeleid dat er tussen de verschillende regio's en provincies van Afghanistan geen verschil meer zou bestaan wat betreft de intensiteit en impact van het conflict, derwijze dat het niet langer opportuun of aangewezen zou zijn om bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de veiligheidssituatie in de stad Kabul, in rekening te nemen. Waar verzoeker aanhaalt dat uit de UNHCR-richtlijnen van 2013 blijkt dat het aantal conflict gerelateerde incidenten voor wat betreft Kabul dermate hoog is dat Kabul bij de 12 meest gevaarlijke provincies behoort, wordt erop gewezen dat in hoofde van verzoeker een beoordeling is gebeurd van de veiligheidssituatie in de stad Kabul en niet de provincie Kabul nu verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Voor haar analyse van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul baseert de verwerende partij zich op het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan – Security Situation*" van januari 2016, dat werd toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker beweert dat de verwerende partij niet zeker lijkt van de veiligheidssituatie in Kabul en zorgvuldig (haar bewoordingen) kiest in de bestreden beslissing waar zij aangeeft dat blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Verzoeker vindt dat "*het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker moet profiteren*". Het zou volgens verzoeker bovendien onmogelijk zijn om op basis van voormeld EASO rapport vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Kabul "relatief goed onder controle" is. De situatie zou in tegendeel elk jaar verergeren, ter illustratie waarvan verzoeker enkele gegevens uit voormeld rapport aanhaalt met betrekking tot veiligheidsincidenten in 2014 en 2015. Verzoeker verwijst naar zeer recent cijfermateriaal (omtrent slachtoffers uit de eerste helft van 2015) dat volgens hem vervat zit het UNHCR rapport van 2013 om de verwerende partij tegen te spreken waar deze stelt dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift welbepaalde gegevens uit voormeld EASO rapport uitlicht, toont hij niet aan dat de verwerende partij deze niet zou hebben meegenomen in haar analyse van de veiligheidssituatie in Kabul, laat staan dat deze gegevens niet zouden toelaten te besluiten dat de Afghaanse politie- en veiligheidsdiensten de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het cijfermateriaal waarnaar verzoeker verwijst om te betwisten dat het aantal burgerslachtoffers in Kabul beperkt blijft, blijkt ook te zijn opgenomen in het EASO rapport waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft bij haar evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Kabul.

Waar verzoeker betwist dat de veiligheidssituatie in Kabul relatief goed onder controle is en het aantal burgerslachtoffers er beperkt blijft, geeft hij weliswaar aan dat hij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar toont hij niet aan dat deze uit de gegevens waarover hij beschikt, en die werden toegevoegd aan het administratief dossier, verkeerdelijk heeft besloten dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Dat de commissaris-generaal zich voorzichtig uitdrukt waar hij stelt dat de situatie in Kabul "*relatief goed*" onder controle blijkt, duidt erop dat hij alle elementen in rekening brengt en een genuanceerde analyse beoogt maar laat geenszins toe te stellen dat hij niet zeker zou zijn wat betreft zijn conclusie, die het resultaat is van de afweging van alle elementen. In toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet wordt de asielzoeker die een aantal van zijn verklaringen niet staft met stukken of bewijzen het voordeel van de twijfel slechts gegund indien is voldaan aan de in dit artikel opgesomde cumulatieve voorwaarden. Inzake de vraag naar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, is het beginsel van het voordeel van de twijfel in dezen niet dienst.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...)Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich (opnieuw) in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande 21-jarige man bent die een degelijke opleiding genoten heeft. U studeerde naar eigen zeggen eerst negen jaar in Khushi en vervolgens vijf jaar in de hoofdstad Kabul. U maakte het veertiende jaar af en u zou al als ingenieur elektriciteit (CGVS, p.3) hebben gewerkt. Behalve het Dari bent u ook het Engels deels machtig (CGVS, p.2). Kabul is u voorts niet onbekend. U werkte in 2014 de veertiende graad af, wat aangeeft dat u zich in 2009 in Kabul ging vestigen. U heeft er dus minstens zes jaar gewoond en gestudeerd, wat doet veronderstellen dat u de stad vrij goed kent. Er mag bovendien worden van uitgegaan dat u in die jaren een netwerk heeft uitgebouwd en dat u bij een eventuele hervestiging in Kabul op bepaalde personen kan terugvallen. Bovendien kan nogmaals worden opgemerkt dat niet zomaar kan worden aangenomen dat uw familie in Khushi verblijft. Mogelijks verblijven ook zij in Kabul. Verder blijkt uw familie financieel draagkrachtig. Ten eerste geeft u zelf aan dat er op dat vlak geen sprake is van moeilijkheden; u noemt de financiële situatie van uw familie "gemiddeld" (CGVS, p.6). Ten tweede bleek uw familie het zich te kunnen veroorloven om u vanaf het negende jaar in Kabul te laten studeren. Uw studies, uw eventuele werkervaring, uw vertrouwdsheid met de stad Kabul, het vermoeden van een bestaan van een netwerk in de hoofdstad en de vaststelling dat uw familie over financiële middelen kan beschikken, zijn factoren die een hervestiging in Kabul kunnen vergemakkelijken.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"

Waar verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas meer bepaald naar de problemen met de taliban moet worden opgemerkt dat er aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Met het louter herhalen van zijn verklaringen dat hij geen familie heeft in Kabul en dat zijn vader momenteel niet meer werkt waardoor het niet zeker is dat hij zich de kosten in Kabul zou kunnen veroorloven doet hij geen afbreuk aan bovenstaande correcte vaststellingen. Overigens verklaarde verzoeker weliswaar dat zijn vader momenteel niet meer werkte, maar dat zijn familie nog eieren, kippen en vlees van de kippen verkopen en zelf kippen kweken op de vraag of zijn familie nog een inkomen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 6). Verzoeker toont derhalve niet *in concreto* aan dat het onredelijk zou zijn om van hem te verwachten dat hij zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul vestigt.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De officiële vertaling van verzoeker van een persartikel dat hij bij zijn aanvullende nota voegt en waaruit zou blijken dat de taliban aanwezig zijn in verzoekers regio van herkomst, is gelet op het redelijk en veilig intern beschermingsalternatief in Kabul en verzoekers ongeloofwaardig asielrelaas dan ook niet dienstig.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Evenmin schendt de bestreden beslissing gelet op hetgeen voorafgaat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in “nog meer” ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF